

Geluk

“Ik ga u ontslaan.”

O, nee, denk ik in een reflex. Totdat ik de vriendelijke ogen van de chirurg zie en me realiseer dat ik weer beter ben. Ontslag heeft een negatieve connotatie. Het is me twee keer overkomen. Gelijk al bij mijn eerste baan als chemicus bij Philips. Ik werd aangenomen als onderzoeker, maar in die functie liep ik regelmatig vast. Op steun van mijn leidinggevende kon ik destijds helaas niet rekenen. Hij functioneerde niet goed en werd uiteindelijk gedemoveerd tot collega. Daarna kreeg ik een baas waarvan ik dacht: kijk, daar heb ik wat aan. Dat lag voor hem anders, hij was niet tevreden over mijn onderzoek en ik kreeg twee maanden de tijd om te laten zien dat ik het wel kon. Aan het eind van die periode besloot hij dat ik weg moest.

Papa Philips zorgde in die tijd nog voor je en zo regelde ‘personeelszaken’ dat ik naar een andere afdeling kon. Het bleek hét paradepaardje van Philips te zijn: de proeffabriek voor *integrated circuits*. Er waren Amerikanen uit Texas overgevlogen om de fabriek van de grond te krijgen. Prachtig werk. Prima baas. Maar ja, crisis, ook begin jaren negentig. De fabriek sloot, we stonden met zijn allen op straat. Toen heb ik gezien wat ontslag met mensen doet: ontreddering, deuk in zelfvertrouwen en zelfrespect.

We kregen outplacement aangeboden en daar heb ik gebruik van gemaakt. Waar ben je goed in? Wat zijn je valkuilen? Oud zeer kwam boven, wat een ellende. Maar de loopbaancoaches van het bureau (Phoenix, bestaat niet meer) waren zeer bekwaam en hielpen ons er weer bovenop.

Ik realiseerde me dat ik weliswaar scheikunde had gestudeerd, maar dat dat niet betekende dat ik de rest van mijn leven als chemicus moest werken. In mijn eerste baan had ik een enorme knal meegemaakt, waarbij de deuren en ramen uit hun sponningen vlogen en een medewerker half verbrand in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Ook had ik al vijf jaar in kankerverwekkende dampen gestaan. Misschien was het buiten het lab ook wel leuk. Bijvoorbeeld het werk van loopbaancoach. Dat je andere mensen op een actieve manier in hun werk zet, dat sprak me aan. Mijn vader had het de laatste tien jaar in zijn baan niet naar zijn zin gehad. Een loopbaanbegeleider had zijn situatie kunnen verbeteren. Daarom wilde ik, als vijftigplusplan, loopbaancoach worden.

Al met al heb ik, door dat outplacement, mijn hele verdere werkende leven uitgestippeld. Als kortetermijnplan wilde ik terug naar Philips: gelukt, ik heb er nog twee jaar gewerkt. Als middellangetermijnplan wilde ik iets met ISO 9000, een kwaliteitsnorm. Ik heb negen jaar met veel plezier als auditor kwaliteitsmanagementsystemen getoetst, bij ruim 300 organisaties. En mijn langetermijnplan? Nu ben ik alweer dik twaalf jaar loopbaancoach. Prachtig werk. Als iets me geluk heeft gebracht in mijn leven dan is het wel ontslag. ■

Joke Tacoma is chemicus (1985) en psycholoog (2007). Sinds 2002 is ze eigenaar van Tacoma Coaching en werkzaam als loopbaancoach en personal coach. Haar specialisme is mensen met een technische achtergrond.